

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „NEW LOOK” dla towarów i usług z klas 3, 9, 14, 16, 18, 25, 26 i 35 — zgłoszenie nr 2 932 606

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94, jako że Izba Odwoławcza i) niesłusznie zażądała od skarżącej przedstawienia dowodu nabycia przez znak charakteru odróżniającego w innym państwie członkowskim niż Zjednoczone Królestwo i Irlandia; ii) nieprawidłowo stwierdziła, iż przedstawione przez skarżącą dowody używania znaku „NEW LOOK” w stylizowanej postaci lub też łącznie z odróżniającym elementem graficznym nie wystarczą do wykazania, że znak towarowy posiada charakter odróżniający oraz iii) nie nadała dostatecznej wagi przedstawionym przez skarżącą dowodom używania znaku w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — De Francesco Import (SpagO)

(Sprawa T-438/07)

(2008/C 37/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. de Brouwer, E. Cornu, E. De Gryse i D. Moreau)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: De Francesco Import GmbH (Norymberga, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 września 2007 r. w sprawie R 1285/2006-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: De Francesco Import GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SpagO” dla towarów z klasy 33 — zgłoszenie nr 2 320 844

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowe, krajowe i międzynarodowe słowne i graficzne znaki towarowe „SPA”, „SPA Citron” i „SPA Orange” dla towarów z klasy 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 40/94, jako że Izba Odwoławcza nie doceniła renomy, jaką SPA cieszy się w Beneluksie i niedostatecznie uwzględniła następujące czynniki:

- fonetyczne i wizualne podobieństwa między występującymi w sprawie znakami towarowymi;
- okoliczność, że użycie znaku towarowego „SpagO” dla napojów alkoholowych zaszkodzi renomie wody mineralnej „SPA”, która opiera się na jej wysokiej jakości, czystości i korzystnym wpływie na zdrowie;
- okoliczność, że użycie znaku „SpagO” dla napojów oznaczałoby odnoszenie nienależnych korzyści z renomy znaku towarowego „SPA” i łączonego z nim wyobrażenia jakości i czystości.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2007 r. — Coats Holdings przeciwko Komisji

(Sprawa T-439/07)

(2008/C 37/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Coats Holdings Ltd (przedstawiciele: W. Sibree i C. Jeffs, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 oraz art. 2 ust. 4 decyzji w zakresie dotyczącym Coats;
- ewentualnie, uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na Coats w art. 2 ust. 4 decyzji oraz
- obciążenie Komisji własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez Coats.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 4257 wersja ostateczna z dnia 19 września 2007 r. w sprawie COMP/E-1/39.168 — PO/ Galanteria: Zapięcia, w której Komisja stwierdziła, że skarżąca wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyła art. 81 WE między innymi poprzez wymianę informacji dotyczących cen, ustalanie cen minimalnych oraz podział rynków.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że Komisja popełniał oczywiste błędy w całościowej ocenie materiału dowodowego. Skarżąca twierdzi, że Komisja w niewystarczający sposób wykazała, że od stycznia 1977 r. do lipca 1998 r. skarżąca była stroną bilateralnego porozumienia ze spółką Prym dotyczącego podziału rynku.

Tytułem żądania ewentualnego skarżąca podnosi, że Komisja nie wykazała, iż naruszenie trwało po 19 września 1997 r. lub nie udowodniła jednego i ciągłego naruszenia w okresie do 15 lipca 1998 r., co uprawniałoby Komisję do ukarania skarżącej za naruszenie trwające 21,5 roku.

W ramach żądania ewentualnego skarżąca podnosi następnie, że Komisja naruszyła przysługujące jej na podstawie art. 6 ust. 3 lit. d) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podstawowe prawo procesowe prawo do przesłuchania lub spowodowania przesłuchania świadków oskarżenia w postępowaniu o charakterze karnym.

Wreszcie, w ramach tego żądania skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła błąd, ponieważ automatycznie zastosowała względem podstawowej kwoty grzywny mnożnik w wysokości 215 % z powodu czasu trwania sięgającego 21,5 roku, a nie skorzystała z dyskrecjonalnych uprawnień przysługujących jej w tym zakresie na podstawie obowiązujących wytycznych w sprawie metody ustalania grzywnien.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2007 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-441/07)

(2008/C 37/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat E. Vahida)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie na podstawie art. 232 WE, że Komisja zaniechała działania zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z traktatu WE, nie zajmując stanowiska w odniesieniu do skargi złożonej do Komisji w dniu 3 listopada 2005 r., po tym jak została do tego formalnie wezwana w dniu 2 sierpnia 2007 r.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą, nawet jeśli po wniesieniu skargi Komisja podejmie działanie, które zdaniem Sądu usunie potrzebę wydania decyzji lub jeśli Sąd odrzuci skargę jako niedopuszczalną, oraz

— podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi w zarzucie pierwszym, że Komisja nie zbadała starannie i w sposób bezstronny skargi złożonej do niej przez skarżącą, w której doniosła ona o bezprawnym udzieleniu pomocy polegającej na przyznaniu korzyści w formie umorzenia przez państwo włoskie na korzyść Volare długów wynoszących 20 milionów EUR, które Volare miała względem włoskich portów lotniczych oraz obniżki opłat lotniskowych oraz kosztów paliwa.

Skarżąca podnosi, że środki będące przedmiotem jej skargi stanowią pomoc państwa, która spełnia przesłanki art. 87 ust. 1 WE. Ponadto na wypadek gdyby Sąd uznał, że niektórych korzyści przyznanych Volare nie można było przypisać państwu, ponieważ włoskie porty lotnicze mogły ustalać swoje opłaty w sposób autonomiczny, skarżąca podnosi, że takie korzyści stanowiłyby dyskryminację sprzeczną z zasadami konkurencji, która nie może być uzasadniona obiektywnymi względami i w konsekwencji narusza art. 82 WE.

Skarżąca dalej podnosi, że Komisja była zobowiązana, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ i rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004⁽²⁾, do starannego zbadania faktycznego i prawnego materiału dowodowego przedstawionego jej przez składającą skargę w celu podjęcia w rozsądnym terminie decyzji, czy należy wszcząć postępowanie dotyczące stwierdzenia naruszenia, czy też odrzucić skargę do niej złożoną. Komisja ani nie podjęła żadnej decyzji po otrzymaniu skargi, w której potwierdziłaby naruszenie lub odrzuciła skargę do niej złożoną po uprzednim powiadomieniu skarżącej zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 ani nie wydała uzasadnionej decyzji o umorzeniu postępowania z powodu braku interesu wspólnotowego.